

Kiss Benedek

Szar zsaruk – klassz zsaruk

(Az Élettöredékekből)

Mindenkinek vannak rendőrtörténetei, vagy saját élményeiből, vagy a szájról szájra járó, általában csúfondáros elbeszélésekből, de ide tartoznak a hálás, népszerű rendőrviccek is. Ezek bizony nem szép színben tüntetik fel rendünk óreit! De ahogy minden ember más és más, itt is különbséget kell tenni az emberségesen szolgáló s a hatalmával visszaélő személyek között. Nekem ebből is, abból is vannak megélt eseteim. Lássuk csak! – Az első fiatal egyetemista kori, az ELTE kollégiumainak lakójaként, kollégistaként tapasztalt időszakból. Első éveimben egy szükség szülte, hajdani kaszárnyából kialakított diákszállón kaptam elhelyezést, a Róbert Károly körúton, szinte szemben a Honvéd Kórház bejáratával. Itt elég mostoha körülmények uralkodtak, harmincfős hálótermekkel például, de innen, ebből a környezetből indult az egyetemi folyóiratot követelő (később meg is valósító), termékenyítő irodalmi mozgalom is, az a kör, amely megnyerte támogatóul az idős, de még oktató, vizsgáztató professzort is, a tapasztalt Tolnai Gábort. Innen jártunk aztán villamosokkal az egyetemre. Egyik alkalommal, a 75-ös trolira akarván átszállni (édesanyámhoz, Pest(szent)lőrincire szerettem volna eljutni), úgy ugrottam le a peronról, hogy még mozgott a villamos is. Egyenesen egy semmi kis rendőr karjaiba. Nyilvánvalóan igazoltatott, és meg akart büntetni. Ha lett volna pénzem, akkor sem fizettem volna – de nem volt. Föl fog jelenteni, mondta, és már írta is ki igazolványomból az adataimat. Nem vettem komolyan, s idővel megfeledkeztem az egésztől. A következő évben átköltöztettek a Ménesi útra, az Eötvös Kollégiumba. Ide címezve kaptam aztán a rendőrségi levelet, hogy megbüntetnek, s fizessek ennyit meg annyit. (Máig nem tudom, hogyan jutottak új címemhez, s miért volt ez nekik annyira fontos.) Persze írtam egy kérelmet, hogy szegény egyetemista vagyok, s tekintsenek el a büntetéstől. Már megint elfelejtettem az egészet, mikor újabb levél jött, s én újra írtam kérelmet büntetésem elengedéséről. Így leveleztünk egy ideig, míg végül kaptam egy olyan levelet, hogy büntetésemet fölemelték, s ha nem fizetek, ekkor és ekkor háromnap ellátmánnyal vonuljak be Kistarcsára,

KISS BENEDEK (1943) költő. Válogatott verseit *Isten csavargója* címmel 2013-ban jelentette meg a Hítel Könyvműhely.

büntetésemet letölteni – s ha ezt sem teszem, elővezetnek... Ennek már a fele se tréfa, gondoltam, s felsőbb évfolyamos barátaimhoz fordultam, hogy megbeszéljem, mit is tegyek. Egyértelműen azt tanácsolták, nehogy elmenjek magamtól – várjuk meg, hogy elővezessenek, ilyenre még úgysem volt példa az Eötvös Kollégiumban! A jelzett időben egész nap a kollégiumban dekkoltam: lássuk, mi lesz? És persze nem lett semmi. Már megint azt hittem, elaludt az ügy magától, mikor egy alkalommal, mikor meglátogattam Pest(szent)lőrincen édesanyámat, azzal fogadott, hogy 1000 Ft-tal megemelték a házadót, s mikor reklamált, azt a választ kapta, hogy kérdezze meg a nagyfiát. – A történet magáért beszél, így csináltak a szünyögből elefántot, s bizony azokról a „rendőr elvtársakról”, akik ezt így végigvitték, megvan a véleményem, s nem alaptalannul sorolom őket a „szar zsaruk” közé.

De hogy ne ebből kategorizáljak: van szebb kimenetelű történetem is. Már kocsink volt, s egy alkalommal egy idegen kerületben hirtelen ötlettel bekanyarodtam egy egyirányúsított utcába. Hol másutt: éppen ott állt egy rendőr. Azonnal leintett, s a körülményekről tájékozódva, azt kérdezte: vannak gyerekei? Mondtam, kettő is, mire ő: itt a sarkon van egy Közért, menjen be, és vegyen nekik 300 forintért csokoládét! Miután megtettem és bemutattam, azt mondta: Ez volt a büntetése, és legközelebb legyen körültekintőbb! – Hát így is lehet...

Aztán volt egy olyan esetem, ahol mind a két mentalitás szerepet játszott... Fiatal írószövetségi tagként részt vettem egy izgalmas vitán, ami persze politikai színezetű volt. Hazafelé tartva, vagy 3-4 ismerőssel, akiket még egyetemista koromból ismertem, a vita gőzétől áthatva, szinte automatikusan leszálltunk a kis földalattiról, s ahol még sosem jártunk, szinte egy akarattal a közeli étterem felé indultunk, s kaptunk is üres asztalt egy sarokban. Ez az Abbázia éttermében lehetett. Persze tovább vitatkoztunk, s Csoóri Sándor megítélése volt a téma. Én körömszakadtig védtem, s egyszer csak azt vettem észre, hogy régi, szintén az egyetemről ismert „kritikussal” vitatkoztunk, s úgy adódott, egyre szenvedélyesebben. Varga Lajos Márton volt az illető, akiről addig úgy hittem, hogy a „mi emberünk”. Nagy csalódással vettem tudomásul, hogy tök ellentétes véleménye volt, amivel nem tudtam mit kezdeni. Közben már többen felfigyeltek ránk, a sörökkel bennünket kiszolgáló pincérek is, s mivel hasztalannak ítéltam, hogy vörös Vargát meggyőzzem, felindultan fölkeltem, megindultam kifelé, s nem vettem észre, hogy az üvegajtó be van csukva, ártatlanul belegyalogoltam, s térdeim átütötték az ajtót, persze lent, térdmagasságban. A pincérek azonnal ott termettek, s hiába győzködtem őket, hogy véletlen volt az eset, elismerem, hogy kárt okoztam, amit természetesen meg fogok téríteni, de ne hívjanak rendőrt. Ezt ígérettek is, de egy „beépített ember” már kihívta őket, s meg is jelent egy alacsony, semmi kis rendőr. Neki is elmondtam a tényeket, de ő ragaszkodott a szándékosságához. Ekkor már többek gyűrűjében álltam, s onnan kitörve az üvegajtóhoz ugrottam, s ököllel, fejmagasságban belevágtam, mondván, hogy ha betörni akartam volna, így csináltam volna. Azonnal, még társaim segítségével is, lefogtak, és kezeimet hátracsavarták. De már fel is hangzott

a rendőrautó szirénája, 3-4 rendőr betuszkolt, s vittek is egy „kóterba”. Persze, nem tudtam, merre is járunk, de hamarosan megálltunk, s bevittek egy rendőrőrsre. Nem sokat kérdezgettek, hanem egy zárkaszoba előtt mindent kivetettek zsebeimből, s a zárkába kellett mennem. Közben kint zajlott az élet, s több „buzi hangú” fickó fölháborodott tiltakozó „nyöszörgéseit” lehetett behallani. Ezekre reagálva szinte állandóan vertem az ajtót, s végül azt mondtam az örömnnek, hogy engedjenek oda, hadd húzzak be nekik egy-kettőt. Persze nem vett komolyan az ajtó elött éjszakázó ór, de legutoljára olyasmit mondott, hogy: „Mi a baj már megint, akasztói gyerek? Tudja-e, hogy kiskunhalasi katonakóromban az akasztói lőtérre jártunk lövész gyakorlatra? Úgy ismerem a környéket, mint a tenyeremet... Ha csendben marad, és megpróbál kicsit aludni, szabályellenes ugyan, de beadom a cigarettáját és a gyújtóját...” És így is lett, már nyújtotta is. És ez volt az, ami leginkább hiányzott: gyorsan elszívtam néhány cigarettát, s a kemény padon még el is tudtam szenderedni. Hajnalban úgy kellett fölverniük, visszakaptam mindenemet, s utamra bocsátottak. Akkor tudtam meg, hogy az Izabella utcában levő órsön voltam „beriglizve” (a „beriglizésekhez” már régen hozzászoktam). S mivel persze följelentettek, kihallgatásra már a kerületi, Maros utcai székhelyre idéztek be. Egy jóindulatú rendőrőrnagynő hallgatott ki, s próbált győzködni, hogy a „beépített emberük” által előadott, szándékos rongálásról írjak alá nyilatkozatot, s akkor megúszom büntetés nélkül. Ezt nem ismerhettem el, ragaszkodtam az igazsághoz, s bizony alaposan meg is bírságotlak. (Akkor tudtam meg, hogy a történet másnapján, délelőtt várták látogatásra Brezsnyev „elvtársát”, s ki akarták szűrni a rendbontókat...). Azt hiszem, világosan kiderült, hogy kit tartottam „klassz zsarunak”...

De a rendőrtörténeteim „csúcsa” nem ez, hanem egy olyan eset, amit ki se lehetne találni jobban, s tán magam is kételkednék, ha nem velem (és így!) esett volna meg...

Akkoriban az Alkotóházban laktam, s onnan jártam ki „terepmunkára” Szigligeten, a Szent György-hegyre! Akkor egész nap szinte bort fejtettem, kívül-belül (melegítóm is) teli voltam borfoltokkal. S a napon át tartott „borkóstolások” mellé megérkeztek a szomszédok is, persze, pálinkával. Azt is jó torokkal kóstolgattam, s már magam is gyanús voltam magamnak, amikor – persze kocsival – visszaindultam az Alkotóházba. S amitől előre félttem: a bekötőút emelkedő hátsó részén, mintha engem várna, világított rám egy rendőrautó lámpája. De már megmozdult a mellette álló alak is, s egyértelműen körözni kezdett kezében a megállásra készítő lámpával. Gyorsan levettem lábamat a gáزرól, de bárhogy is nem akartam odaérni, odacsorogtam. Még az ablakot sem tudtam lehúzni, már hangzott is be a szokványos kérdés: „Ivott?” Nem volt mit tagadnom, s töredelmesen be kellett vallanom, hogy mi tagadás, egész nap „bort fejtettem”, s az meg nem eshet kóstolás nélkül. Még a „szomszédokat” is bevalloztam „Tetszik látni, melegítóm is csupa borfolt.” „És hová-hová, ilyenkor?” – hallatszott máris a kérdés. „Megyek haza, az Alkotóházba, mert tetszik tudni, író vagyok, és ott lakom. Csak van itt a hegyen egy kis szőlőm, s oda járok ki.”

„Nyissa föl, legyen szíves, a csomagtartóját!” Kinyitottam, üres volt. „Mit csináljak én most magával?” – kérdezte békülékenyebben. „Engedjen el”, mondtam, alázatosan véve a hangom, mert éreztem, hogy van keresnivalóm. „No és hazatalál, vagy elkísérem?” – Haza, haza, csak engedjen el! – Most elengedem, mondta végül, de egész nyáron-őszön én leszek itt a körzet felelőse, s ha meglátom a kocsiját – megismerem –, szó nélkül már nyújtom is a szondát” – mondta, és akkor tényleg, mérés nélkül is elengedett. Viszont egész éven át bárhol és bármikor meglátott, azonnal megállított és megszondázott. (De sosem talált vétkesnek, vigyáztam is, s elgondolkodtatott: mennyivel hatásosabb pedagógia és pszichológia volt ez, mint bármi más lett, lehetett volna!) Ezekén túl aztán nem volt – vigyáztam is rá, hogy ne legyen – semmi kellemetlen találkozásom a „rend őreivel”.

Barátságok 1980–90 táján. A nyaraló és a szőlőültetés

Szigligeten és Szent György-hegyen is (a munka mellett) sok szabadidőm maradt. Az egyik napot arra használtam föl, hogy a Balaton déli oldalán megkeressem régi egyetemi cimborámat, Szalai Palit, akiről úgy hallottam, hogy vendéglátós lett, Fonyód körül dolgozik. Fonyód szinte szemközt van Badacsonnyal, így csak át kellett hajóznom. A kocsit a parkolóban hagytam, s kaptam magam, és áthajóztam Fonyódra. Igen ám, de Fonyód a külterületekkel elég nagy területen fekszik ahhoz, hogy gyalog könnyen bejárható volna. Viszont azt tudtam, hogy drága barátom, aki hajdan szintén irodalmi álmokat dédelgetett, üzletember lett, s a part mentén van valahol az étterme. Annak idején elválaszthatatlanok voltunk, s lám, milyen könnyen szétváltunk az egyetemi évek után! S úgy gondoltam, ha már én is a közelben vagyok, itt az ideje, hogy meglátogassam, megkeressem, ha már ő nem teszi. A part mentén haladtam Fonyódliget felé, a puccos villasor között. Egyszer csak megtaláltam a helyet, a reklámtáblák alapján sikerült azonosítanom. A „gazda” éppen jött kifelé az udvaron, s mikor szóltam, hogy Szalai Pált keresem, csak nézett rám bávaton – nem ismert meg. Ez szörnyen érintett, de aztán, mikor be kellett mutatkoznom, nyakamba esett, és szinte ott folytattuk, ahol abbahagytuk. Hirtelen minden eszébe jutott. Lezűrhettem, hogy titkolt betegségéről lehet szó – baj van a térlátásával. Rögtön elem tett minden földi jót, vagyis nagy vendéglátást csapott.

Aztán pár éven keresztül többször megismételtem ezt az átjárást, egy ízben például vitorlással. Ugyanis egy másik barátom, a prózaíró Horváth Péter látogatott meg éppen, aki vízi ember is volt, s mint ilyennek volt egy vitorlás hajója,

azzal hajóztunk át Badacsonyból Fonyódra, s számomra ez maga is nagy élmény volt. Aztán, mikor jötték a szüreteink, Pali jött át, hozta a húst és fűszereket és főzte a pörköltöt, stílszerűen bográcsban, amit Pelsőczy Gyula barátom hozott Akasztóról. Ugyanis addig-addig jártam Szigligetre, az Alkotóházba, míg a Szent György-hegy oldalában vettünk (persze szülői segítséggel) egy jó fekvésű, öreg szőlőt, egy kis romos présházzal, gyönyörű boltíves pincével, amit családi nyaralóhelynek szántunk. Ez 1980 körül lehetett. Az előregedett olaszrizling telepítvényt aztán két éven át letermeltem, s helyébe telepítettük a modern művelésű zöldveltelinit. S elkezdődtek a „fénypontok”: nyár végén, ősz elején a kis lakodalmakként szervezett szüretetek, ahol 20-22 fő jött össze Pestről, Akasztóról és az Alkotóházból. (Legnagyobb gondot az elhelyezés, éjszakai alvás okozott, még akkor is, ha ilyenkor elkértem a fölöttünk levő két házat is.) És amikor elkezdődött maga a szüret, eligazítás nélkül szinte mindenki azonnal megtalálta a neki való munkát, s igazán jó hangulat uralkodott, este meg éneklős, nagy multság következett. Így Angyal Jancsi bácsi és Deák Mór szinte automatikusan álltak a prések és a kádra szerelt daráló mellé, és hosszú éveken át ők lettek a présemberek. (S talán innen datálható a nevezett „Háromkirályok” végső, baráti egymásra találása.) De nem csak szüretetek alkalmával volt nálunk dínomdánom! Nyaranta, szép délutánokon és esteiken a nagy diófa alatt, az állandóan kint levő nagy asztal mellett gyakran jött össze baráti társaság, elsősorban az Alkotóházból, Szigligetről, de szinte állandóan volt vendégünk Akasztóról, szülőfalumból is. Alkalmanként, amikor ideje volt, a környék kukoricáiból „loptam” főzni való kukoricát, Kati megfőzte, s azt majszolgattuk a vendégeinkkel. Tehettük, mert nagy „magányban” voltunk ott az udvarunkon, a Szent György-hegy déli kis nyúlványán ugyanis mindössze két másik, felettünk lakó szomszédal osztoztunk, akik hol ott voltak, hol nem. Bor bőven volt, nem sajnáltam, s bizony néha-néha az előcsalta a nótát, dalokat is. És volt egy érdekesség, közvetlenül mellettünk, a szőlő szélében: valamelyik barátunk vagy valamelyik szomszéd egy kirándulásról hozott egy töves virágot, ami csak estelente nyílt ki, és szinte figyelni lehetett, ahogy a kelyhét nyitotta. Elnevezték Bence-virágnak (Liget szépe volt a valódi neve) – odaültették és megfogta, és élvelé lévén, minden nyárvéggel virágzott is. És gyakran mint egy cirkuszi mutatvány szerepelt vendégeinknek, s hosszan figyelhettük, ahogy egy virág élni kezd.

De hát egy szőlőben hajnaltól őszig állandóan van tennivaló. Elsősorban a gyom és a gaz folyton nő, és egy alkalommal egy magas növésű annyira elborította, hogy mint a kendert annak idején a Nyírségben, lépésről lépésre nyúni kellett – sok helyütt magasabb volt, mint a kordonos szőlő. Ehhez a munkához bizony jól jött a segítség, s a Jancsi bácsiéknál „lógó” Deák Mór személyében ez hál’ Istennek meg is adatott. Egyébként, normál körülmények között, fiammal felváltva rendszeresen fűnyíróztunk, s a dombos emelkedőn az sem volt könnyű dolog. A termést először magunk dolgoztuk fel, de az utolsó években inkább szőlőként adtam el Szeremley Hubának, aki a Badacsony nyugati lejtőin hozott létre nagy szőlőbirtalmat, s akivel Szigligeten, Monoszlóy Dezső rezidenciáján

jöttünk össze, aki fiatalabb feleségével akkortájt települt vissza Bécsből. Amíg borom volt (és finom!), évente 18-20 hektoliter, Ladámat kannás borokkal megpakolva fuvaroztam föl Pestre, ahol stabil vevőköröm volt. De egyre körülményesebb lett a szőlőművelés, -műveltetés, s előbb a nagy szüreteink maradtak el, majd pár év múlva maga a szőlő megművelése súlyos autóbalesetünk miatt. (Mint javakorabeli ültetvényt, nagyon sajnáltam, följánlottam ingyen szomszédoknak, ottani falubelieknek, csak hogy munkálva legyen, de ingyen sem kellett.) Tapolcai napszámos munkásom is fölmondta a „szolgálatot”, így nem maradt más: ki kellett vágatnunk – de még ez sem volt olcsó multság. Maradt a ház és a körülötte ültetett gyümölcsfák.

Apropó ház! Ekkor már minden igényt kielégítő, kétszintes nyaraló volt, amit gyerekeim és terebélyesedő kis családunk nem szívesen hagyott volna már el. És ennek létrejötte is egy külön kis történet volt. Akkoriban a járási hatóságok (Tapolca) nem szívesen adtak ki új építkezési engedélyeket a hegyoldalban, csak akkor lehetett engedélyt kapni, ha előtte volt már a parcellán építmény, s csak akkora területen, annak helyében. Szerencsére a rozszant házacska és mellette egy fészkerfésülés jókora alaprajzi helyen volt, s kreatív építőmesterem ki is tolta a területet 2-3 méterrel, mikor végre – persze szülői pénzekből, 1984 körül – megkezdődhetett az építkezés. Nagyon talpraesett építőmestert sikerült találnunk, aki ugyan minden munkafázist „megbeszél” velem, azaz elmondta terveit, amit én jóváhagytam – vagyis kiélhette jóváhagyással rejtett építkezési vágyát, alkothatott kedvére. És ez nekem is kedvemre volt. A belső tér körülbelül így alakult ki: ahogy beléptünk a bejárati ajtón, egy tágas munkaterem fogadott, két aljzathoz erősített préssel és szemközt a nagy szüretelő káddal. A kád alján lefolyónyílás volt a pincébe, hogy a must az odavezetett gumicsövön keresztül egyből a töltendő hordóba folyjék. Ugyanilyen lefolyó volt az egyik prés előtt is. Ezt a termet így örököltük, s a változás csak annyi lett, hogy az alját kirakták barna metlachilapokkal. Balról szintén nagy szoba ajtaja nyílt, s itt éltünk, minden esemény itt zajlott. Jobb felől következett a feljárólépcső az emeletre, s szorosan mellette a fürdőszoba és a vécé. Ez is jó, férhető volt. És mellette az én kis „hálószobám”, aminek területét a fürdőszobával együtt építőmesterem, Fekete Karcsi bácsi (Tapolcáról járt át) „hozzálopta” a kis házikó eredeti területéhez. Az emeleten jobb felől volt egy hatalmas hálószoba, balról, az én szobám fölött egy kisebb, szintén háló, köztük meg egy emeleti mosdó vécével. (Ez a kisebb szoba meg Kati kedvence volt.) Ha elhúzódóan is, végül csak ott állt a „nyaraló, pucér falakkal, vagyis a mi akkori „bútorzatunk” elvesztett benne. S ekkor megint Karcsi bácsi, drága építőmesterem segített. Jártában-keltében tudomására jutott, hogy Badacsonyládbiban éppen fölszámolják egy ház bútorzatát, az egész barna koloniált, hogy helyette modernebb, csővázás berendezés kerülhessen, mert a nyugati turisták azokat jobban kedvelik. Nevetséges árat, 20 000 forintot kértek érte, csak hogy megszabaduljanak tőle. „Ezt magának azonnal meg kell vennie” – mondta Karcsi bácsi, s én ültem is a kocsiba, hogy megvegyem. Rögvest megalkudtunk, s egy teherkocsiban zsúfolt rak-

területtel már hoztuk is. Mikor elhelyeztük őket, mit hová kellett, óriási megelégedéssel vettem tudomásul, hogy mintha eredetileg is így tervezték volna. Az „én szobámba” került egy domborított ajtajú üveges könyves szekrény, ami azonnal megtelt könyvekkel. A „társalgó terembe” helyeztük az egész teret szinte betöltő, ovális, nagy asztalt, a szemközti fal mellé a gyönyörű szekrényoszt. Édes feleségemmel ekkor úgy gondoltuk, hogy tettünk valamit, és a diófa alatt elégedetten üldögéltünk.

Előtte, 1982 körül szintén nagy munkánk volt: az új szőlő betelepítése. Az előkészületek után, ami ugyancsak komoly munkálkodás volt – nem részletezem –, sor kerülhetett a telepítésre. Ez előzetesen megajándékozott egy tiszta szívű, segítőkész baráttal: a szigligeti Horvát Ferencsel, aki valóban sokat segített is: tőle vettem az oltványokat, mégpedig az akkor újdonságszámba menő Zöldveltelinit. Ennek a fajtának ugyanis volt egy nagy előnye a táj igazi fajtájával, az olaszrizlinggel szemben: mintegy két héttel előbb érett, s nekem Pestről fontos volt, hogy a szüret ne csússzon bele a szokásos őszi esőzésekbe. Az ezermester Horváth Ferinek meg éppen ilyen oltványai voltak, pont annyi, amennyi kellett. Meg is vettem mind, sokáig áztattam a gyökérzetét az ültetés előtt. Az ültetésre egy csúnya, esős napon került sor, amire meglehetősen sok fiatal jött össze, élükön Balázs fiammal és Angyal Gergővel, Jancsi bácsi örökké tevékenykedő, kisebb fiával. Én adagoltam az oltványokat, és szinte észre se vettem, hogy hamarosan az egész terület beültettük.

De hát ahhoz évek kellettek, hogy ez termőre forduljon, nekem meg az egész pincém tele volt üres hordókkal. Horváth Ferivel, akivel már elválaszthatatlan barátok lettünk, megbeszéltük a dolgot. És Feri hamarosan mondta, hogy lekötött számomra kétkádnyi szőlőt vagy harminc kilométernyire, a Káli-medencében, s hogy mikor mehetünk érte. Neki ugyanis volt egy kis traktorja, s ahhoz kellett kapcsolni egy utánfutót, ami elbirt két kádat. Ezzel pöfögött át – szinte magáénak érezte az üzletet. Úttalan úton, dimbes-dombos vidéken jutottunk föl, én kocsival kísértem. Mikor végre a helyszínre értünk, nagy meglepetés várt: kiderült, hogy a színész nő, Berek Katikáé a szőlő, s míg mi a préházba mentünk, ismerős arcú fiatal szőlőszedők integettek, egyre emlékszem is: a lantosénekes Sebő Ferire. Mi Katikával gyorsan sok mindent el akartunk mondani egymásnak, ha már a véletlen úgy összehozott minket. Közben Horváth Feri kint volt a kádaknál, s ügyelte, hogy ne csak a törköly kerüljön beléjük. Jó néhány vödör levet (vagyis mustot) is ráöntetett. Ő intézte az anyagi részét is, mégpedig úgy, hogy megfokoltatta a levet. Nagyon alacsony cukortartalmú must volt, s ennek megfelelő hivatalos átvételi árhoz tétette hozzá a plusz egy forintot. Mikor kijöttünk Berek Katival, és megtudta, mi is a helyzet, bizony látszott az arcán a csalódottság. Mi pedig Ferivel most már a domboldalon való lefelé utat latolgattuk. És nem is hiábavalóan, mert biz az nem történt meg komplikáció nélkül. Alig haladtunk vagy kétszáz métert, a kis traktor Ferivel fölborult, s megdőlt félig-meddig a rakomány is. Feri persze ügyesen leugrott, és mikor az első riadalmon túl voltunk, loholt vissza Berek Katika szőlőjéhez

segítségért. Jött is azonnal négy-öt markos legény, s helyrebillentették a traktort és a pótkocsit. Feri meg, drága Horváth Feri barátom, ugyanolyan bátorsággal szállt újból „nyeregbe”, mintha előbb mi sem történt volna. És nyilvánvalóan óvatosabban, de újabb gond nélkül lehozta a kavicsos domboldalon a borulékony masinát a jó útig. Aztán már csak át kellett vele pöfögni az én „birodalmamig”.

Miután átvödörztük a masszát az én kádamba, kis nyugalom volt. De úgy gondoltam, ha már megfelelő szállítóeszközünk van, kihasználhatjuk, és egy jókora hibás hordót átszállíthatunk Mátrai Ferenc kádár mesterhez, akivel már szintén jól megbarátkoztam. A fő utca közepén álló ház hátsó fertályán volt a deszkákkal, csupa faanyaggal körülvett műhely, ahol már több szép időt eltöltöttünk, a mester mellett elsősorban Horváth Ferivel. Most is odatartottunk, miközben beesteledett. A hordót begurítottuk a hátsó udvarba, s már mentünk is az onnan nyíló műhelybe egy pohár borra. A műhelyből nyílt a pincebejáró, s az egy pohár borból sok pohár lett, amit álldigálva, egy-egy ülőalkalmatosságra ülve, jóízű beszélgetés közben iszogattunk meg, az időről teljesen megfeledkezve. Bizony már éjfél körül járt, hogy föltántorogtunk az utcára. S azt láttam, hogy az autóm eltűnt. Rendőrért kezdtem kiabálni, de Feri gyorsan leintett, mondván: „Te hülye, hát tökrészegek vagyunk! Meglesz a kocsid, meglátod!” Így hát a kis traktorral pöfögtünk át a fél falun, hogy az Alkotóházban leadjuk az onnan kölcsönzött utánfutót. És Feri már messziről kiszúrta: „Nézd, ott a kocsid!” És valóban: az alkotóház magas kőkerítéséhez parkolva ott is volt. Kati persze ébren várt, és ő oldotta meg a rejtélyt. Este, tíz óra felé, mivel hiába várt haza, elindult, hogy megkeressen. Tudta, hogy hol lehetek, s Mátrai Feri bácsiék előtt meg is találta a kocsinkat. Nála voltak a kocsikulcsok másodpéldányai, így hát egyszerűen beszállt, hogy hazavigye. Igen ám, de koca vezető volt, és csak előre tudott menni. El is ment a Balaton-partig, és meg kellett volna fordulni már régen, próbálkozott, de nem sikerült. Elkezdett stoppolni, szerencséjére jött is szembe egy kocsí, ami meg is állt neki. Egy férfi volt, aki meghallgatva a történetet, nagyot nevetett, és gyorsan megfordult a kocsinkkal. Így hát Kati visszaült, egyenesben volt az autó, és visszadöcögött az Alkotóházig. Itt, hogy beálljon a ház parkolójába, megint manőverezni kellett volna, így hát a magas kőfal mellé parkolt, és bemenvén, várt tovább engem haza. Mikor valóban hazamentem, és elmesélte a történetet, én is nagyot nevettem, és jókedvűen zártuk le a dolgot.